

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Z. spółki z o.o. w W.
przeciwko Szpitalowi [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Szpitala Klinicznego D. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego zważyć należy, co następuje:

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia przysługującego od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji i jej funkcji, zadaniem tak zwanego „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega rzeczywistemu badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Przytoczone we wniosku o przyjęcie skargi istotne zagadnienia prawne dotyczą wykładni i zastosowania art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tekst jedn.: Dz.U. z 2016 r., poz. 1638 - dalej: „u.d.l.”), a mianowicie czy przepis ten skutkuje reglamentacją wyłącznie w sferze dotyczącej zmiany wierzyciela SPZOZ czy też wprowadza do obrotu prawnego ograniczenia uzależniające skuteczność zapłaty przez osobę trzecią za zobowiązania szpitala od następcej możliwości dochodzenia przez osobę trzecią tej należności od szpitala. Zagadnienia dotyczą ponadto kwestii związanych z umowami finansowania zawieranymi przez osoby trzecie z wierzycielami publicznych szpitali (zwanymi także umowami faktoringu powierniczego) w aspekcie celu i skutków prawnych ich zawarcia, dopuszczalności zrzeczenia się przez mocodawcę prawa do wypowiedzenia pełnomocnictwa, wpływu na działania pełnomocnika, kwestii zakresu swobody umów (art. 353¹ k.c.) oraz charakteru i znaczenia rejestracji zdarzeń gospodarczych w księgach rachunkowych.

W skardze wskazano także na przyczynę kasacyjną z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., zatem na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości, a mianowicie art. 54 ust. 5 u.d.l. celem wyjaśnienia, czy wynikające z tego przepisu ograniczenie dopuszczalności zmiany wierzyciela publicznego szpitala wyłącza możliwość skutecznego spełnienia przez osobę trzecią (art. 356 § 2 k.c.) na rzecz wierzyciela publicznego szpitala świadczenia, do którego był zobowiązany dłużnik. Wykładni wymaga także, zdaniem skarżącego, art. 921¹ k.c. w zakresie tego, czy stanowi on jedynie formę rozliczeń czy też, wobec treści art. 54 ust. 5 u.d.l. oraz w kontekście umowy faktoringu powierniczego, jest elementem wskazującym na fakt dokonania zapłaty przez osobę trzecią na rzecz wierzyciela publicznego szpitala z zamiarem spełnienia świadczenia.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni lub jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012, I PK 144/12, niepubl., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, niepubl. i z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, niepubl.).

Przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi zagadnienia prawne nie odpowiadają wymaganiom wymienionym w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., albowiem dotyczą zagadnień nie mających w istocie rozstrzygającego znaczenia dla wyniku sprawy, jeśli zważyć na podstawę faktyczną i prawną zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, zasądzającego od kupującego (pozwanego szpitala publicznego) na rzecz sprzedającego (powoda) nie zapłaconą cenę sprzedaży towarów. Zagadnienia prawne przedstawione przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi, dotyczące przede wszystkim stosunków prawnych między powodem i nie występującą w sprawie osobą trzecią, pozostają więc bez znaczenia jako

oderwane od głównego motywu uwzględnienia powództwa, sprowadzającego się do respektowania naczelnej zasady prawa zobowiązań, nakładającej na dłużnika obowiązek wykonania ciążącego na nim względem wierzyciela świadczenia, zwłaszcza, jeśli kontrahent spełnił uprzednio swoje.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje podstawę w art. 98 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c..

aj